

GERDA VAN WAGENINGEN

Erfenis van de liefde

GROTE LETTER BIBLIOTHEEK
DEVENTER

1

Het deurslot had zoals gewoonlijk kuren. Ariane Minnema moest een flinke ruk aan de deur geven en tegelijkertijd de sleutel omdraaien, eer hij openging. Met een zucht duwde ze met haar schouder tegen de onwillige deur. Hij gaf tenslotte piepend mee. Ze begon de klim naar het zolderkamertje vier hoog achter. Nog steeds hijgde ze flink als ze eindelijk boven was, hoewel dat in het begin erger was geweest dan nu. Toch was ze elke dag weer blij dat ze uiteindelijk een ruimte voor zichzelf had gevonden.

Ze had de enveloppe niet direct gezien, omdat hij tussen de krant was geschoven, die ze in het voorbijgaan had opgeraapt.

De eerste bewoner van het trappenhuis die thuis kwam sorteerde post en kranten uit en legde ze op de treden, die voor haar altijd het hoogste omdat ze op zolder woonde.

Het huis was al oud en een beetje uitgewoond. Beneden woonde een gezin uit Turkije dat al jaren in Holland was. Boven hen een jong stel met een tweeling. Verder waren het allemaal alleenstaanden, net als Ariane zelf.

Zodra ze op haar kamer was bekeek ze

de enveloppe verbaasd. Het was een deftige enveloppe. Van een notaris te Zierikzee. Wat kon die nu van haar willen? Ze had tijdens haar echtscheiding alleen te maken gehad met advocaten en die indruk was niet al te best geweest. Of kwam dat omdat ze een pro Deo-klant was?

Haar vingers trilden licht, terwijl ze de enveloppe openscheurde. Haar ogen vlogen over de regels. Soms moest ze een zin tweemaal lezen om de ambtelijke taal goed te begrijpen.

Tenslotte liet ze volkomen perplex de brief op haar schoot zakken. Ze was zomaar op de rand van haar bed neergeploft. Haar jas had ze nog steeds aan. Maar ze dacht aan niets van dat alles.

Een huis!!! Ze had een huis geërfd. Van een mejuffrouw Elisabeth Maria Hocke. Ze had zelfs nooit van die naam gehoord. Verbijsterd schudde Ariane het hoofd en pakte de enveloppe nog eens op.

Ja, dat was heus haar naam en adres dat erop vermeld stond. Wie mocht mejuffrouw Elisabeth Maria Hocke dan wel zijn geweest, dat ze haar huis met inboedel aan Ariane had nagelaten?

Er werd haar verzocht, zo snel mogelijk con-

tact op te nemen met de notaris. Ze zou vanmiddag meteen bellen! Terwijl ze haar besluit nam, merkte ze hoe een ongekend gevoel van opwinding over haar heen kwam. Ze moest een kop koffie hebben, wat was ze daar aan toe.

In een hoekje van de zolderkamer was een fonteintje en een kastje met een elektrisch kookplaatje erop. Ariane zette een ketel water op en smeerde een paar boterhammen. Een paar minuten later ging ze met haar bord en een mok koffie weer zitten.

Nogmaals las ze de brief door. Een huis. Een eigen huis. Nee, ze kon het nog niet geloven. Het kostte haar moeite om wat te eten, ook al was ze de hele morgen op pad geweest. Drie sollicitatiegesprekken had ze gevoerd, maar zo langzamerhand begon ze te twijfelen aan de mogelijkheid van succes. Ze was te veel aan tegenslag gewend geraakt, de laatste jaren. Met haar vijftientig jaar voelde Ariane zich soms een oude vrouw. Als in een visioen zag ze zichzelf als de stralende jonge bruid, die ze zeven jaar geleden was geweest. Keurig in het wit, een bruiloft zoals elk meisje zich droomde, een knappe bruidegom met een solide baan. Haar geluk had precies twee jaar

geduurd. Of nog korter? Achteraf was het niet meer exact te zeggen, wanneer angst en twijfel hun intrede in haar leven hadden gedaan. Het was begonnen met zachte verwijten die Robert haar maakte, dat het haar schuld was dat er nog steeds geen baby op komst was, terwijl ze het beiden zo graag wilden. Hij was ervan overtuigd geweest dat het kwam omdat Ariane het toen te druk had. Dat kon niet goed zijn. Ze was destijds secretaresse geweest bij een drukbeklante makelaar. Inderdaad was ze vaak moe als ze naar huis kwam. En daar wachtte haar dan nog het huishouden. Van de afspraken die ze voor hun huwelijk hadden gemaakt om de huishoudelijke karweitjes samen te delen was in de praktijk niet veel terechtgekomen. Robert haalde wel de boodschappen en ook droogde hij af na het eten, maar daarmee achtte hij zijn bijdrage aan het huishouden dan ook wel als voldoende. Ze hadden er vaak ruzie om gehad. Na een groeiend aantal verwijten had ze tenslotte toegegeven. Ze nam haar ontslag en bleef voortaan thuis. Volgens Robert zou ze gemakkelijk zwanger worden als ze het rustig aan deed. Helaas. De verwijten waren langzamerhand terug gekomen en kregen een andere inhoud. Ze zou te veel piekeren en daardoor

niet zwanger worden. Tegen die tijd slikte Ariane al regelmatig kalmerende middelen. Ze was niet meer tegen de situatie opgewassen. Robert bracht steeds meer tijd op kantoor door. Ze zat veel alleen en maakte zich steeds meer zorgen. Op haar tweeëntwintigste was ze nog slechts een schaduw van het vroegere levenslustige meisje geweest. Ze had zich vele malen laten onderzoeken, zelfs door een bekende gynaecoloog. Er was niets gevonden. Het kon door de spanningen komen. In het laatste jaar van haar huwelijk had ze wel eens geopperd dat Robert zich ook moest laten onderzoeken. Dat had hij verontwaardigd van de hand gewezen. Hij was volledig man, dat wist hij wel. Nee, het moest aan haar liggen, zo'n zenuwpees, zo'n mislukkelling, ze moest...

Nog steeds als ze er aan teruggedacht voelde Ariane zich bedrukt. Ze was depressief geworden en had zelf tenslotte ook geloofd dat ze nergens voor deugde.

Toen, op een grauwe oktobermorgen, anderhalf jaar geleden nu, was het ineens allemaal genoeg geweest. Ze besepte zo niet langer door te kunnen gaan, dat niet te willen ook. Ze had een koffer gepakt en was naar een vriendin gegaan. De scheiding was al snel een voldon-

gen feit. Robert zei blij te zijn dat hij nu een vrouw kon trouwen die hem wel kinderen kon schenken. Waarlijk, dat had hij haar in de rechtszaal voor de voeten geworpen waar iedereen hem horen kon. Ze had zich nooit zo vernederd gevoeld als op dat moment. Daarna had ze geen contact meer met hem willen hebben. Ze wist niet, of zijn wensen reeds in vervulling waren gegaan.

De eerste maanden, toen ze met Sonja een kamer deelde, had het leven zich leeg en troosteloos voortgesleept. Vaak werd Ariane midden in de nacht wakker en overviel haar een onverklaarbaar gevoel van angst. Vaak ook had ze hevige huilbuien. Maar dat was na een poosje vanzelf weer minder geworden. Het leven ging nu eenmaal verder, ook al had je verdriet.

Ze vond zo nu en dan werk, tijdelijk via een uitzendbureau. Haar ervaring als secretaresse hielp haar niet aan vast werk. Na een half jaar had ze een eigen kamer gevonden, dit zolderkamertje van vier bij vier. Klein, maar eindelijk iets van haarzelf. Zo nu en dan werkte ze een paar weken. Dan kreeg het leven weer inhoud en zin. Maar als het weer voorbij was en ze eindeloos, maar vasthoudend bleef solliciteren naar vast werk, was het vaak moeilijk geweest.

Ariane had echter van haar moeilijkheden geleerd. Ze was een tamelijk vasthoudende vrouw geworden. Ze had geleerd dat je voor alles vechten moest, dat je niet te snel iets op mocht geven. Bovendien had ze zich op de dag van haar scheiding vast voorgenomen dat ze zich uit de ellende op zou richten, dat ze ten slotte iets zou maken van haar leven. Daarvoor was het immers nooit te laat?

Desondanks leefde ze nu toch van een uitkering. Ze was vaak alleen geweest, maar had geleerd haar tijd te vullen. Ze maakte veel schilderijtjes van bloemen die ze zelf geplukt en gedroogd had. Ze deed ze cadeau op verjaardagen en dergelijke, het was goedkoop en de meeste mensen waren er erg blij mee. Ze bleek een goed oog te hebben voor kleur en compositie. Dat had ze vroeger nooit geweten.

Bah, het eten noch de koffie smaakten haar. Waarom gaf ze niet toe, dat ze zekerheid moest hebben. Het kon immers allemaal een vergissing blijken te zijn.

Ze zocht haar portemonnee op, snelde alle vier de trappen af en zocht de dichtstbijzijnde telefooncel op. Ze merkte dat het klamme zweet in haar handen stond, toen ze het nummer van de notaris draaide. Ze moest eens diep

zuchten om een beetje kalm te worden, terwijl ze wachtte. Gelukkig, daar klonk een mannenstem.

‘U spreekt met Ariane Minnema. Ik kreeg vanmorgen een brief van uw kantoor.’

‘Een ogenblikje, juffrouw Minnema, dan zoek ik even het dossier erbij.’ De stem klonk langzaam en precies, een beetje lizig. ‘Juist, hier heb ik de kopie van de betreffende brief. De erfenis van mejuffrouw Hocke. Eens even kijken.’

‘Is het dan echt waar?’ vroeg Ariane ademloos, ondanks zichzelf.

Zelfs geen dun glimlachje klonk door. De stem bleef even uitgestreken als tevoren. Ariane had er niet veel moeite mee zich de onbekende man voor te stellen.

‘Natuurlijk, juffrouw Minnema. Zou het u schikken op korte termijn met ons te komen praten?’

Ariane kneep zichzelf in de arm, toen ze enkele minuten later naar haar zolderkamer terug liep. Het was waar. Alleen... wie was toch die juffrouw Hocke?

Terwijl ze haar bord verder leeg at en nog een kopje koffie dronk bleef ze vruchteloos in haar herinnering zoeken. Ze zou het werkelijk

niet weten. Het was toch te gek, dat ze een erfenis kreeg en niet eens wist van wie!

Het antwoord op die brandende vraag kreeg ze tenslotte uit een volkomen onverwachte hoek. Vroeg in de avond belde Ariane haar ouders in Edam op. Ze kreeg haar moeder aan de telefoon. Zo vol zat ze van haar onverwachte nieuws, dat ze meteen van wal stak.

‘Luister toch eens, ma. Ik heb zulk geweldig nieuws!’ begon ze. Haar stem sloeg een beetje over van enthousiasme. De hele middag had ze gepopeld om het tegen iemand te kunnen vertellen, maar er was niemand. Van solliciteren was niets meer gekomen. Het was haar nog nooit gebeurd, maar nu liet ze twee afspraken lopen.

‘Fijn, meisje, dat heb ik je al veel te lang niet horen zeggen. Heb je weer iemand ontmoet?’ Zoals altijd liet haar moeder blijken dat ze het niets voor Ariane vond om alleen door het leven te moeten gaan.

‘Wat? Hè nee, ma. Je weet toch dat ik genoeg van mannen heb?’ zei Ariane ongeduldig. Dat was waar. Na het mislukken van haar huwelijk had ze zich zo ontredderd gevoeld dat ze geen interesse had voor een nieuwe relatie. Ze had het veel te druk gehad met het opbouwen van